

PARAULA I VIDA

Acollits i refermats pel Sant Pare

El dia 10 de desembre de 2010, vaig ser rebut pel Sant Pare Benet XVI en audiència privada al Palau del Vaticà, i restarà una data significativa per al Bisbat d'Urgell. Moment intens i emotiu de comunió eclesial de la nostra Diòcesi, a través del pastor que s'unia al Papa. En aquell moment amb mi hi éreu tots, per més que fos breu però intensa i emotiva l'audiència, i tots érem acollits i refermats en la fe pel Successor de Pere, constituït per Jesucrist fonament visible de la unitat de l'Església. A prop seu ressonen fermes les paraules de Jesús: «*Simó jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe. I tu, quan t'hauràs convertit, confirma els teus germans*» (Lc 22,32).

Ja al matí havíem celebrat amb els sacerdots i laics que m'acompanyaven, i amb continguda emoció, l'Eucaristia votiva dels Apòstols Pere i Pau a la *Capella Clementina* de les Cripptes Vaticanes, units a les intencions del Sant Pare. Aquesta Capella mostra al fons de l'altar el tresor del mur antiquíssim que s'eleva just des del mateix sepulcre de l'apòstol, i que en vertical puja cap a l'altar papal de St. Pere del Vaticà, i s'enlaira fins la cúpula de Miquel Àngel de l'esplèndida i monumental basílica.

La visita al Papa fou de joia i agraïment. En teníem tants motius...

En primer lloc la paternal benvolença del Sant Pare en concedir-me la dignitat d'Arquebisbe, honorant així sobretot el nostre Bisbat d'Urgell i el Principat d'Andorra. Agrair també la seva Visita pastoral a Barcelona i entre nosaltres per dedicar a Déu el temple de la Sagrada Família, inspirat per un sacerdot fill del nostre Bisbat, Sant Josep Manyanet, estretament vinculat al genial arquitecte Antoni Gaudí. I alhora donar gràcies perquè el Papa ens va mostrar amb gestos més que amb paraules, que l'amor a Déu i l'amor als homes, especialment als qui sofreixen, van totalment units, visitant l'Obra social centenària del *Nen Déu* de Barcelona, per a discapacitats. I vaig gosar invitar-lo a visitar Andorra, el nostre estimat petit país dels Pirineus.

En el moment d'entrar a la presència del Sant Pare, en sortia el Cardenal Amato, Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el qual joiós em digué que el Papa acabava de signar la declaració oficial del miracle obrat per la Serventa de Déu **Anna Maria Janer Anglarill** (Cervera 1800-Talarn 1880) que feia realitat i prospera la seva beatificació. Una dona santa, coratjosa i humaníssima que tant va fer ja en vida per ajudar els Bisbes d'Urgell Josep Caixal i Salvador Casañas en el servei envers els malalts pobres i en la tasca educativa d'infants i joves, i «sempre per causa de caritat», com ella deia. Una obra que trobà continuïtat amb l'Institut de les Germanes de la Sda. Família d'Urgell, per ella fundada i que ara és present en onze països.

Hem estat acollits amb tota delicadesa pel Papa i refermats per ell en la fe i en el camí de la santedat possible per a tots. Vam poder gaudir així, de prop, d'un Papa exquisit en les formes, pastor bondadós, honest, sense intrigues, com algú l'ha definit. Home de Déu que estima el silenci, l'oració, la vida discreta. Teòleg de reflexió pausada, atent al treball sistemàtic, a l'escolta diligent de les persones, avesat al diàleg que acull i no fereix. Mestre d'intel·ligència privilegiada, aguda i analítica, de profunditat germànica i claredat llatina, oberta com n'hi ha poques. I home de gran fe que estima la bellesa —sobretot de la música— i que s'eleva fins a Déu, el Creador de tot. Gràcies pel vostre ministeri Sant Pare!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Actualitat del Concili Vaticà II

► El passat 16 de desembre, la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC) va dedicar l'anomenada «Jornada acadèmica» —una reflexió sobre un tema d'actualitat eclesial— al Concili Vaticà II (anys 1962-1965) i a les relacions Església-món. La jornada va comptar amb la col·laboració de professors de la nostra Facultat com Armand Puig, Salvador Pié, Joan Planelles, Xavier Morlans i Jaume Fontbona. I l'especial aportació de dos professors italians: el Dr. Giuseppe Ruggieri (de Bolonya), que parlà sobre «L'esdeveniment del Concili Vaticà II com a *Ecclesia in actu*» i el Dr. Giacomo Canobbio (de Milà), que titulà la seva ponència: «L'actualitat del Vaticà II i els límits de la seva recepció». Amb aquesta iniciativa, la FTC ha demostrat una vegada més una gran sensibilitat per respondre als problemes de l'Església i del món d'avui.

JORNADA DE L'EMIGRANT I EL REFUGIAT

«Una sola família humana»

Celebra avui l'Església catòlica la Jornada Mundial de l'Emigrant i el Refugiat que ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre un tema vinculat al fenomen creixent de l'emigració, de pregar perquè els cors s'obrin a l'acollida cristiana i de treballar perquè creixin en el món la justícia i la caritat i desaparegui el fenomen de la violència, que en aquest passat Nadal han costat la vida de cristians i cristianes a Alexandria (Egipte) i a l'Iraq.

El Sant Pare va escollir per a aquesta jornada el lema «Una sola família humana». Com diu el mateix Benet XVI en el missatge per a aquesta diada, es tracta de treballar per construir «una sola família de germans i germanes en societats que són cada vegada més multiètniques i interculturals, on també les persones de diferents religions es veuen impulsades al diàleg, perquè es pugui trobar una convivència serena i profitosa en el respecte de les diferències legítimes».

Benet XVI també diu que «el fenomen de la globalització, característic de la nostra època, no és només un procés socioeconòmic, sinó que comporta també una humanitat cada cop més interrelacionada, que supera fronteres geogràfiques i culturals».

Donant exemple de resposta positiva a aquest fenomen, el dia primer del nou any 2011, el Sant Pare va anunciar una nova convocatòria de la Jornada Mundial de Pregària per la Pau, que, en record de la jornada que va convocar a Assís el papa Joan Pau II el mes d'octubre de 1986, tindrà lloc a aquesta mateixa ciutat el proper octubre.

Diu també el Sant Pare en el seu missatge que la realitat de les migracions constitueix un «signe eloqüent del nostre temps». Podem dir que les nostres diòcesis donen una resposta generosa a aquest repte. Per això, cal continuar en aquest camí i no perdre l'esperança d'anar construint un món que esdevingui, cada vegada més, «una sola família».

ANY MARAGALL

Gener

Passa l'any per davant de ma finestra...
El sol com un aucell que se'n va a jòc,
passa volant pels arbres cada dia.
Els ametllers s'han coronat de neu
i les mimoses d'or... Quina alegria!
Darrera la negror d'aquells xiprers
sospireja el ponent i mor el dia.

(«El pas de l'any».
Barcelona, 26/01/1908)

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,3.5-6)

El Senyor em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu». El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meva glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra».

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*
Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.
Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.
Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor». R.
Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,1-3)

Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol de Jesucrist, i el seu germà Sòstenes, a la comunitat de Déu que és a Corint, als santificats en Jesucrist, cridats a ser-li consagrats, en unió amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesucrist, el nostre Senyor i el d'ells.

Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,29-34)

En aquell temps, Joan veié que Jesús venia i digué: «Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món. És aquell de qui jo deia: Després de mi ve un home que m'ha passat davant, perquè, abans que jo, ell ja existia. Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel». Després Joan testificà: «He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: "Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant". Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 49,3.5-6)

El Señor me dijo:

«Tú eres mi siervo, de quien estoy orgulloso.» Y ahora habla el Señor, que desde el vientre me formó siervo suyo, para que le trajese a Jacob, para que le reuniese a Israel —tanto me honró el Señor, y mi Dios fue mi fuerza—: «Es poco que seas mi siervo y restablezcas las tribus de Jacob y conviertas a los supervivientes de Israel; te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*
Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.
Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio, / entonces yo digo: «Aquí estoy.» R.
Como está escrito en mi libro: / «Para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.
He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios: / Señor, tú lo sabes. R.

▶ Comienzo de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 1,1-3)

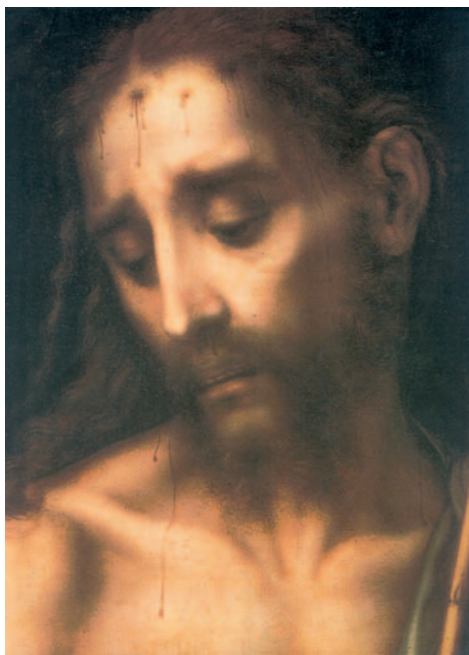
Yo, Pablo, llamado a ser apóstol de Cristo Jesús por designio de Dios, y Sóstenes, nuestro hermano, escribimos a la Iglesia de Dios en Corinto, a los consagrados por Cristo Jesús, a los santos que él llamó y a todos los demás que en cualquier lugar invocan

el nombre de Jesucristo, Señor de ellos y nuestro. La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,29-34)

En aquel tiempo, al ver Juan a Jesús que venía hacia él, exclamó: «Este es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo. Este es aquel de quien yo dije: "Tras de mí viene un hombre que está por delante de mí, porque existía antes que yo." Yo no lo conocía, pero he salido a bautizar con agua, para que sea manifestado a Israel.»

Y Juan dio testimonio diciendo: «He contemplado al Espíritu que baja del cielo como una paloma, y se posó sobre él. Yo no lo conocía, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: "Aquel sobre quien veas bajar el Espíritu y posarse sobre él, ese es el que ha de bautizar con Espíritu Santo." Y yo lo he visto, y he dado testimonio de que este es el Hijo de Dios.»

Ecce Homo. Pintura de Luis de Morales. Museu Provincial de Belles Arts de Cadis

COMENTARI

Mireu-lo

Fill de David, el Senyor... Joan Baptista, que vivia en l'expectació de l'arribada de l'enviat de Déu, el reconeix i el mostra a la gent del seu temps, i també acumula formes diverses per referir-se a ell.

Per exemple, l'assenyala com «l'anyell de Déu», expressió curiosa que evoca textos de l'Antic Testament i que suggereix que Jesús acceptarà de sofrir la injustícia per alliberar els qui sofreixen. Diu també que és «un home que m'ha passat davant», indicant al mateix temps la realitat de la seva condició humana i la seva superioritat. Afirma igualment que ha vist baixar damunt d'ell l'Esperit, una forma bíblica de dir que el reconeix ple de la força di-

vina. I finalment, Joan dóna testimoni que Jesús és ni més ni menys que el Fill de Déu, el qui ha vingut al món a fer conèixer a tothom l'amor sense límits de Déu.

Joan Baptista, un profeta aclamat i escoltat, no es deixa endur per la fama popular i sap estar al seu lloc i portar la gent cap a Jesús. Joan ha estat capaç de reconèixer i de proclamar que arriba algú més important que ell i que a partir d'aquell moment el seu anunci i el seu baptisme, que eren de preparació, han de deixar pas al missatge i al baptisme de Jesús, que és a qui realment val la pena de seguir sempre.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22 ■ **dimarts**: He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28 ■ **dimecres**: He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6 ■ **di-jous**: He 7,25-8,6 / Sl 39 / Mc 3,7-12 ■ **divendres**: He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19 ■ **dissabte**: He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21 ■ **diu-menge** vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Is 8,23b-9,3 / Sl 26 / 1Co 1,10-13.17 / Mt 4,12-23.

De tant en tant sorgeixen persones que destaquen enmig de la multitud, que són capaces d'aportar alguna novetat, d'atraure l'atenció dels altres i de fer avançar la història de la humanitat. Quan hem de descriure algú que sobresurt per les seves qualitats o per la seva personalitat, ens falten les paraules. Diem que és diferent, que és especial, que té carisma, que és un líder, un referent, un fenomen, una estrella...

En els evangelis hi ha multitud de títols i d'expressions per descriure algun aspecte de la riquesa incomparable de Jesús: es diu que és el Messies, el Fill de l'Home, un profeta, el Salvador, l'Emmanuel, el

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Acostuma't a viure amb preguntes

Oriol: —Mare, es pot demostrar l'existència de Déu?

Gràcia: —No es pot demostrar concloentment, amb proves científiques experimentals, la seva existència.

—I es pot demostrar que no existeix?

—Tampoc. Ni una cosa ni l'altra.

—Què vols dir?

—Vull dir que no hi ha arguments que demostrin empíricament a qui no creu que ha de creure.

—Així, les demostracions de l'existència de Déu no compten per a res.

—No vagis tan ràpid. La raó ensenya, prepara el camí de la fe, ajuda a entendre, però la raó, per si sola, és incapaç de dir-nos qui és Déu en darrer terme. Però hi ha unes vies de coneixement, uns camins que ens permeten veure una raonabilitat en l'afirmació de l'existència de Déu. Se'n diu preàmbuls de la fe.

—Quines vies són aquestes?

—La bellesa del món, la unitat que hi ha. L'ordre amb el

qual s'esdevenen tots els processos naturals. L'obra evoca la petjada d'un creador, però no demostra apodícticament que hi hagi un creador.

—L'obra podria ser autosuficient.

—L'obra és dependent, contingent. Tot el que és podria no haver estat. Tot és efímer i làbil. Si les coses són, podent no ser, és raonable pensar que hi ha un ésser que les sosté i fa que siguin. Però també hi ha raons per no creure en la seva existència.

—Ah, sí. Quines?

—La persistent presència en el món del mal, de la crueltat, el desordre de la naturalesa i les desfetes de la història. Aquest és un dels arguments bàsics contra l'existència de Déu.

—Així, què he de creure?

—Has d'apostar, perquè no hi ha demostració en el sentit científic del terme. Has d'apostar raonablement. I t'has d'acostumar a viure amb preguntes.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

DÉU NO TÉ POR

Pregar a la ciutat

Aquí hi ha un altre aspecte molt important, que és el de la pregària i la litúrgia en la comunicació de l'Evangeli. Les nostres litúrgies, les nostres esglésies, les nostres comunitats en pregària són un gran moment de comunicació de l'Evangeli.

Abans que tot cal pregar: les nostres comunitats han d'ésser escoles de pregària. La pregària és perfum suau a la ciutat que se sent: t'adones de la presència de l'home que prega i de qui no prega. L'home de pregària comunica alguna cosa.

Una vida sense pregària és una vida sovint reduïda a la cosa psíquica, dominada per la por.

Les nostres comunitats i les nostres esglésies són cridades a ésser espais de pregària. Aquí hi ha una gran responsabilitat en la gestió de les esglésies i de les parròquies, perquè siguin espais de silenci i de trobada amb la Paraula de Déu. L'església, actualment, després de la plaça, és un dels pocs espais oberts a la ciutat, on tothom pot entrar.

La gent cerca alguna cosa a les esglésies. Cerca silenci, cerca una presència de Déu, cerca pregar, però sovint troba soroll, si no activitat. Cal considerar la gran ocasió que constitueixen les nostres esglésies, si sabem pensar-hi més com a santuaris que com a aules. La gent té necessitat d'adreçar els ulls al Senyor; de poder trobar una presència discreta; de trobar silenci. Un espai de silenci en el barri parla molt.

No cal explicar-ho tot en la litúrgia. La litúrgia és la celebració d'un misteri, el de la presència de Déu enmig nostre. Hi ha una eficàcia del sagrament i de la litúrgia que és més forta que tota comprensió. La litúrgia és la nostra pàtria.

Andrea Riccardi

(Déu no té por, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

16. ✝ Diumenge II de durant l'any. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. Dilluns. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. Dimarts. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. Dimecres. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de

Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. Dijous. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. Divendres. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259). Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana; beata Josepa-Maria de santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

22. Dissabte. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV). Sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

LAS BIENAVENTURANZAS

Un camino de plenitud

En las religiones, la montaña es el lugar de la particular cercanía de Dios. Es el vínculo de unión entre el cielo y la tierra y, por tanto, el lugar privilegiado para el encuentro entre Dios y los seres humanos. Así, san Juan de la Cruz describió el camino místico de la purificación como la subida al monte Carmelo.

Podemos comprender las ocho bienaventuranzas de Jesús en el Sermón de la Montaña como un camino de iniciación a lo largo del cual nos adentramos en el misterio del ser humano y en el misterio de Dios.

En el monte no encontramos sólo a Cristo como aquel que une en sí cielo y tierra. También sus palabras nos abren una ventana a través de la cual el cielo resplandece sobre nosotros. Las bienaventuranzas no pretenden mostrarnos hasta qué punto somos miserables con respecto a lo que Jesús nos pide.

Por el contrario, sobre el monte como centro de fuerza espiritual, Jesús quiere ponernos en contacto con el potencial que hay en nuestra alma. Sobre el monte quiere mostrarnos la plenitud de que es capaz nuestro corazón. Quiere elevarnos por encima de la cotidianidad, en la que olvidamos muchas veces que, en efecto, somos hijos de la luz, hijos de Dios.

Las bienaventuranzas que Jesús anuncia desde el monte —como el nuevo Moisés en el Sinaí— quieren invitarnos a contemplar a Dios en su sublimidad, pero, al mismo tiempo, a contemplar también la dignidad del ser humano, a quien Dios ha llamado para que haga brillar la luz del cielo sobre la tierra mediante su conducta. Y en este sentido las bienaventuranzas son el camino hacia una vida plena y feliz.

Anselm Grün

(Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

JAUME MENSA

L'amor cristià

L'obra *Amor fina e complida. Arnau de Vilanova i les teories medievals de l'amor*, en la

qual s'analitzen els diversos aspectes de l'amor segons Arnau de Vilanova i de quina manera s'integren en una concepció antropològica global, ha estat guardonada amb el XXI Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. L'autor és l'igualadí Jaume Mensa, estudiós de l'obra d'Arnau de Vilanova. Doctor en filosofia i llicenciat en teologia, Mensa afirma que l'obra és una anàlisi de l'amor cristià en contraposició a l'amor cortès: «Per a Arnau de Vilanova, l'amor cristià és donació, sacrifici, gratuïtat».

Arnau de Vilanova va mostrar una actitud molt radical amb el cristianisme sociològic. Per què?

Em sembla que un dels mèrits principals d'Arnau de Vilanova és haver-se adonat dels límits de la cristiandat medieval, de la *societat cristiana*. Moltes persones eren cristianes per conveniència social. Arnau critica amb vehemència aquest cristianisme superficial i, fins i tot, de vegades, hipòcrita.

Quin amor reivindicava?

El «ver e perfet» cristià viu amb radicalitat l'amor. Imita la vida i les obres de Jesucrist, especialment la seva mort a la creu. Se sent estimat per Déu i estima els altres homes. Dóna la vida que li ha estat donada. És un amor que es tradueix en obres. L'autèntica caritat era per a Arnau de Vilanova més important que establir capellanies o fer dir misses per a després de la mort.

Com definiria la fe d'Arnau de Vilanova?

És una fe arrelada en l'Evangeli. Aconsellava sempre de llegir-lo —si no en llatí, en català. En aquest sentit, ens fa pensar en l'espiritualitat de Luter. La fe per a Arnau de Vilanova és una relació personal amb Déu. Arnau de Vilanova proposa a grups de laics, els beguins, de viure a fons el valor de la pobresa, la vida en comunitat, l'assistència als més necessitats, el rebuig de tot grau social.

Òscar Bardají i Martín

Solemnitat del Nadal a la Catedral i a tot el Bisbat d'Urgell

A totes les Parròquies i a moltes altres Capelles i esglésies de la Diòcesi d'Urgell s'ha celebrat el vespre o a la nit de Nadal i sobretot durant el dia la gran solemnitat del Naixement del Fill de Déu. Els sacerdots es van haver de multiplicar per tal d'atendre la celebració de l'Eucaristia al màxim de Parròquies. Pessebres a les esglésies, pessebres vivents pels carrers d'alguns dels pobles, «Pastorets» de diversos autors a molts teatres parroquials i municipals, cants a les residències d'ancians, als hospitals, concerts de música religiosa i popular, dinars i sopars de família, i un llarg etcètera marquen aquesta festa tan gran, més gran que Pasqua pel que fa a engendrar tradicions vives i arrelades en el cor del nostre poble català i andorrà. I el centre ha estat l'Eucaristia, el do més gran dels cristians: Déu mateix enmig nostre!

Mons. Joan-Enric celebrà el dia 24 l'Eucaristia de la vigília amb els avis de la Residència St. Josep de La Seu, sopà amb les Germanetes dels Ancians Desemparats i celebrà la missa de mitjanit (o del gall) a la Catedral, concelebrada amb els Vicaris generals i altres preveres. L'endemà presidí el solemne pontifical del dia de Nadal, dins el qual atorgà la Benedicció Papal amb indulgència plenària, i dinà amb els sacerdots i els avis de la Residència St. Josep de La Seu, acompanyat dels seminaristes.

Mons. Vives encoratja els interns del Centre Penitenciari de La Comella d'Andorra en la celebració del Nadal

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives va visitar el 22 de desembre el Centre Penitenciari de La Comella, a Andorra la Vella, i va presidir una missa de celebració del Nadal, a la qual hi van assistir lliurement els interns, treballadors i funcionaris. Va estar solemnitzada pels cants i la música dels joves d'ESO i mestres de l'Escola Janer.

Mons. Vives —que va fer l'homilia en diverses llengües— va demanar als assistents d'obrir «una porta al cor perquè entri la llum del Nadal», i va recordar que «Déu és amor, i que estima aquest món per canviar-lo (...) Si Déu ens estima, ens hem d'estimar també entre nosaltres, perquè som germans» i hem d'acceptar les nostres diferències. I finalment, que de Nadal neix la dignitat humana de les persones: «tots cometem errors, i demanar perdó és important. Amb tot, la dignitat es manté per molts errors que fem». Mons. Vives va acabar la seva homilia encoratjant els interns a no perdre l'esperança i va recordar les seves famílies.

A l'actualitat hi ha 42 interns en el Centre Penitenciari.

L'acolliment pastoral, en les Jornades de formació per a capellans

Els dies 20 i 21 de desembre es van celebrar a la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Sant Crist de Balaguer les jornades de formació permanent que reuneixen els preveres ordenats al bisbat d'Urgell els darrers 10 anys o bé que hi han començat a exercir el ministeri durant aquest període. Al voltant de Mons. Joan Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell, i Mn. Joan Pujol, vicari general, es van aplegar deu preveres i un diaca permanent.

El tema de l'**acolliment pastoral**, sota el guiatge de Mn. Josep M. Domingo, director del Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes, vicari episcopal del bisbat de Sant Feliu de Llobregat i rector de la parròquia d'El Prat de Llobregat, va ser objecte de treball. Tot presentant la guia de bones pràctiques sobre l'acolliment pastoral del CEP i altres materials publicats pel Centre, Mn. Domingo va fer una àmplia exposició sobre la visió evangèlica de l'acolliment, els criteris i les actituds, els àmbits, l'equip i els recursos de l'acolliment.

Els participants van poder dialogar sobre diversos temes d'interès diocesà i eclesial, tot resseguint i comentant l'avaluació que les diverses delegacions diocesanes han fet del trienni 2007-2010. Es va posar en relleu la importància d'acréixer la consciència missionera de les comunitats parroquials i de les diverses realitats eclesials, tenint en compte l'actual context social i familiar que exigeix un compromís evangelitzador més gran per part de preveres, religiosos i seglars. Es va parlar de manera especial dels reptes del món juvenil, i de la necessitat d'una pastoral familiar sòlida que acompanyi suficientment el camí de fe dels més joves i sostingui l'esforç educatiu de pares, catequistes i mestres.

Últims actes de la Visita Pastoral a Sant Julià de Lòria

Dilluns dia 27 de desembre, amb les visites als malalts, l'entrevista amb el Rector i la revisió dels Llibres Parroquials de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep va finalitzar la seva Visita Pastoral a Sant Julià de Lòria, feta en els actes més rellevants el proppassat mes de novembre. També va rebre informació sobre les obres necessàries de fer a la Rectoria, a l'espera que pugui anar-hi a viure el nou Rector, així com manteniment del temple parroquial i dignificació de la façana. L'any que ve serà visitada la Parròquia d'Escaldes-Engordany.

Donació pel Banc d'Aliments de Càritas Andorra

CÀRITAS ANDORRANA ha agraït al grup d'Amics dels Orgues de les Valls d'Andorra i a l'honorable Comú d'Andorra la Vella que hagin volgut destinar a la institució l'aportació dels assistents al Concert de Sant Esteve. L'import de 715 euros serà destinat al programa Banc d'Aliments, iniciat al febrer d'aquest any, donant cobertura a deu famílies i que actualment atén a 40 famílies del Principat.

LA PLETA (I)

Acollir i viure l'alegria del Nadal «Viviu sempre alegres en el Senyor!» (Fl 4,4)

El temps litúrgic de Nadal i Epifania és el temps de l'alegria, per excel·lència. Necessitem mantenir l'alegria que brolla de la fe en el Crist, l'alegria que envaeix tots els personatges dels Evangelis de la Infància de Jesús que contemplem en aquestes festes, tan sentides per a tots. Tal com el Rosari va meditant en els misteris de goig.

És tan central l'alegria en la vida d'un cristià, que necessitem reflexionar i pregar per tal que ens sigui donada i que ens acompanyi sempre en els nostres treballs pastorals i apostòlics.

Ja que és un fruit de l'Esperit Sant (Ga 5,22), demanem-la com a gràcia, com a «captaires» que som en l'oració, sempre mendicants davant Déu (Benet XVI).

La societat tecnològica ha aconseguit multiplicar les ocasions de plaer, però li resulta molt difícil engendrar l'alegria. Dinàmica del tenir i no de l'ésser.

I en temps de grans crisis, com els actuals, sempre retrobem motius per a la incertesa, la tristesa o la por; i contínuament n'hi haurà...

Però tenim moltes més raons per a viure en la confiança i en la joia profundes del creient, que sap per experiència que Déu porta el curs de les nostres vides i de la història humana, i que la salva en Crist i la dirigeix pacientment vers el seu acompliment feliç.

Anem vivint en l'alegria, «mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador».

(D'un recés a Balaguer)

† Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell